

תלמודו בידו

דף יא עמוד א

- א] כמה יש למהלך בדרך לאכול, ומדוע ?
- ב] האם מותר לשמש מיטתו בשני רעבון, ומדוע ?
- ג] מניין שיש לאדם לצער עצמו עם הציבור ?
- ד] כיצד מתפרש הפסוק "קל אמונה ואין עול" ?

- א] הדין: לא יאכל יותר מכפי שאוכל בשנות הרעב וְשָׁצֵרִיךְ אֶזְלָהֲרַעֵיב אֶת עֲצָמוֹ.
הטעם: בבבל אמרו: כדי שלא יתחלחלו מעיו ברוב אכילתו מחמת טורח הדרך.
בארץ ישראל אמרו: כדי שלא יגמר מזונו לפני סוף הדרך. נפקא מינה:
1. מפליג בספינה. לבבל אוכל כהרגלו, כיון שאין לו טורח הדרך.
2. ההולך מאכסניא לאכסניא ומזונות מצויים לו בכל מקום שלן,
לסברת ארץ ישראל אוכל כהרגלו.
- ב] אסור, מפני שבעת צרת ציבור צריך לנהוג בצער. אך אם לא קיים פריה ורביה, מותר.
- ג] משה רבנו ציער עצמו בזמן מלחמת עמלק עם הציבור, וישב על האבן ולא על כסת.
המצער עצמו עם הציבור, זוכה ורואה בנחמת הציבור כשיגאלו מצרתם.
אל יאמר אדם אוכל בתוך ביתי ואיש לא יראני, שאבני וקורות ביתו מעידות עליו.
וכן מעידים בו שני מלאכי השרת המלוים לאדם בחייו, וכן נשמתו ואבריו.
- ד] קל אמונה: הקב"ה נפרע מאדם אפילו על עבירה קלה.
מן הרשעים בעולם הבא, ומן הצדיקים בעולם הזה.
אין עול: הקב"ה משלם שכר אפילו על מצוה קלה.
לרשעים בעולם הזה, ולצדיקים בעולם הבא.